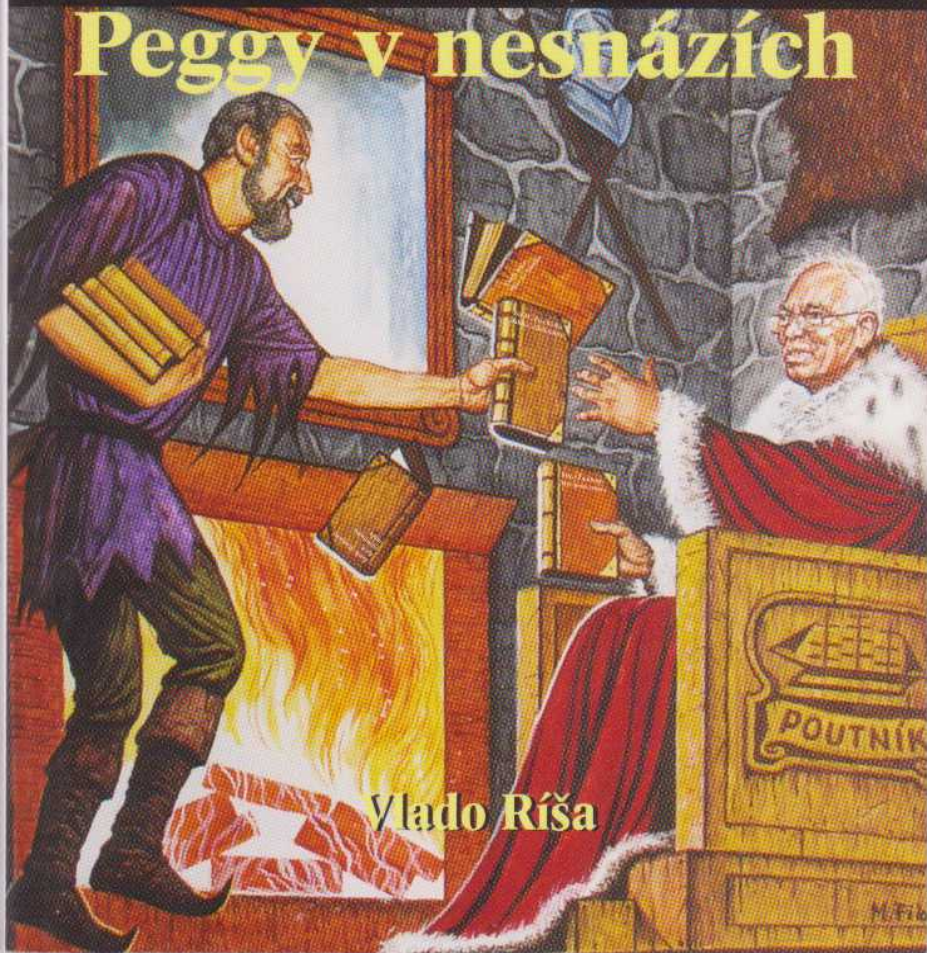

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED
NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

M A R K

STONE

Peggy v nesnázích

Vlado Ríša

Vlado Ríša

Peggy v nesnázích

obálka M. Fibiger

redakce Olga Doubravová

vydání první

Praha 2009

vydalo nakladatelství Golem

ve spolupráci s nakladatelstvím Poutník

jako svou osmnáctou publikaci

doporučená cena 99Kč

© Vlado Ríša, 2009

© cover Milan Fibiger, 2009

Vlado Ríša

Mark
STONE

PEGGY V NESNÁZÍCH

PRAHA

Úvod

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jak se to kdysi dělalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neproověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl úkol svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

1. kapitola

Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami vešel do předpokoje svého velitele generála Khova. Automatické dveře se za ním s tichoučkým zafuněním zavřely. Otevřel ústa, aby pozdravil Peggy, Khovovu sekretářku, která tu byla stejným inventářem, jako vysoký, věčně zelený fíkus v koutě kanceláře a Khovovy smrduté doutníky. Na místě kostnaté, obrylené, padesátileté, vysušené sekretářky s vyčnívajícím koňským chrupem však seděla blondatá kráska, s poprsím minimálně číslo šest a vlasy upravenými podle poslední módy. Právě si doleštovala poslední dráповitý nehet na levé ruce.

Mark Stone, který nikdy neztrácel glanc v překvapivých situacích a byl milovníkem krásných žen, tentokrát zůstal stát jako opařený s mírně pootevřenými ústy skoro půl vteřiny.

Pak si uvědomil, že ji už jednou nebo dvakrát viděl o tři patra níž v osobním a kontrolním oddělení, kam se dostával vždy po některé z „vydařených“ misí, kdy se zodpovídal z překročení pravomocí, přečerpání výdajů, či použití nepovolených prostředků...

„*Olga Moreno,*“ problesklo mu hlavou její jméno.

Ne nadarmo miloval krásné ženy. Taková přece nemohla uniknout jeho pozornosti, ale místo, kde pracovala, mělo magickou odpuzovací sílu rovnou kosmickému křížníku admirála Neumana. Zaklapl pootevřená ústa a mírně se uklonil.

„*A jéje,*“ ozval se Ray, který zůstal o šestnáct pater níž ve výstrojním skladu SDPP, kde vybíral nové přístroje pro vylepšení jejich astronefu.

Byl to jejich oblíbený rituál při návratu Marka z dovolené nebo před novou misí. Samozřejmě, že Ray ve skladu nikdy nic kloudného nenašel, protože jejich astronef Neptun II byl vždy vybavený tou nejspičkovější technikou. Zato svým ofrňováním vždycky hrubě nadzdvihl výstrojního Deana Pribana, který fialověl, už když Raye zahlédl. Jeho burácivý hlas bylo slyšet až o tři patra výš. Ray právě odsunul nej-

novější výkřik techniky SDPP, který vyřadil z výzbroje Neptunu přede dvěma roky.

Možná to bylo tím, že Mark byl přítelem, a to tím nejbližším, jakým muž k ženě může být, slečny Swensonové, nejbohatší ženy v přílehlém vesmíru a dalekém okolí, a také proto, že vlastnil nemalý podíl v jejích továrnách. Vyráběly se tam věci, které Mark považoval za velmi užitečné pro svou profesi, Raye i Neptunu.

„Aby ti nevypadly oči,“ pokračoval android Ray, který moc dobře znal Markovu slabost pro krásné ženy. *„Nezapomeň, že je to přítelkyně Petera MacInny.“*

„Toho majitele továren na Plutu, který chtěl...“

„Ano, přesně toho, MacInny, který chtěl převzít továrny slečny Swensonové takovým malým špinavým trikem předloni, když byla s tebou na výletě...“

„Moc mu to nevyšlo,“ usmál se Mark.

„Ale nebyla to jenom náhoda a štěstí na vaší straně, že se mu to nepovedlo? Tehdy šlo o hodiny...“

„No, co,“ pokrčil Mark v duchu rameny, *„takovéhle věci se v byznysu dějí dnes a denně. Jen by mě zajímalo, co dělá tady?“*

„To nevím, ale možná je to jenom náhoda,“ odvětil Ray, ale v jeho telepaticky přenášeném hlase byly slyšet noty nedůvěry tak zřejmě, že se to nedalo přeslechnout. *„Nicméně si dej pozor. Může být nebezpečná.“*

„Jasně.“

„Už vás očekává,“ řekl slečna Moreno a pokynula pěstěnou rukou směrem ke dveřím generálovy kanceláře. *„Doufám, že jste si tentokrát dovolenou užil,“* usmála se na něj tak vyběleným chrupem, až se Mark lekl, že jeho leskem oslepne.

Naklonila se kupředu, a dala tak vyniknout lákavému pohledu do výstřihu, který končil až hluboko pod deskou pracovního stolu. Mark kývl a přihladil si tmavohnědé vlasy.

„Ale ano, žádné arény s gladiátorskými zápasy, žádné lovy na dvojhlavé draky,“ usmál se. *„Byla to výjimečně klidná dovolená s mojí snoubenkou. Dokonce jsme ani neměli příliš mnoho obchodních jednání. Ani nepamatuji, kdy mě generál neodvolal z dovolené. Ostatně...“* usmál se pětaticetiletý

atleticky stavěný muž na blondýnku za stolem a chtěl pokračovat, když se otevřely dveře generálovy pracovny.

Mohutný dvoumetrový Khov, který se v nich objevil, se netvářil nijak nadšeně. V ruce třímal rozžvýkaný oharek doutníku, z něhož stoupal modravý proužek dýmu. Přešel si druhou rukou nablýskanou pleš a zavrčel:

„To je dost, že jste tady, už jsem chtěl...“ mávl rukou, rozehnal obláček neobyčejně smrdutého dýmu a pak zmizel v hloubi své pracovny.

Mark Stone se zhluboka nadechl, aby dostal do krve vo nejvíc kyslíku, a měl tak šanci přežít o něco déle při vědomí. Ještě jednou přešel pohledem hluboký výstřih nové Khovovy sekretářky a vešel do plynové komory generálovy pracovny.

2.

„Posaďte se, Marku,“ pokynul Khov rukou o velikosti malé velrybí ploutve.

Generálovy mírně šikmé, černé oči, které zdědil po svých dávných mongolských předcích, se pátravě dívaly na Stonea.

„Už jsem vás chtěl odvolat z dovolené, ale řekl jsem si, že pro jednou...“

„*Překvapilo mě, že jsem ji mohl strávit celou...*“ pomyslel si Mark. „*To se mi nestalo snad už pět let.*“

„*Čtyři roky, tři měsíce a dvanáct dní,*“ upřesnil Ray a s drobným úsměškem poznamenal: „*Tyhle biologické mozky jsou tak nedokonalé...*“

„Nestalo se nic tak akutního, co by nemohlo počkat. Nicméně jsem mírně znepokojený,“ Khov mocně zabafal ze zbytku doutníku a špaček přihodil na hromadu vršící se v popelníku, který měl rozměr slušného vikingského kulatého štítu.

To samozřejmě vyvracelo jeho slova, neboť Khov takto dýmal, jen když měl starosti, a tohle vypadalo na velké starosti. Na druhou stranu nutno poznamenat, že starosti a šéf SDPP byla prakticky vždy synonyma.

„Předpokládám, že jste si všiml nepřítomnosti Peggy

v předpokoji," řekl generál a ustaraně si přejel rukou po pleši.

„Nešlo si nevšimnout,“ pomyslel si Mark Stone a krátce se zamyslel, jestli ta změna je příjemná, nebo ne. *„Na jednu stranu je na ni pohled daleko příjemnější, než na kostnatou starou pannu Peggy, ale na druhou zase milé škádlení a neskutečná výkonnost, kterou oplývá, zase mluví pro ni.“*

„Když pomínu Peggyiny schopnosti a výkonnost...“ pokračoval Khov a přejel si nervozně rukou, pro změnu po bradě.

Mark si okamžitě všiml, že se dnes ještě neholil.

„...tak nemohu pomínout vědomosti o celé naší organizaci.“

„Co se stalo?“ dokázal nakonec Mark přerušit tok Khovovy řeči. *„Unesli ji?“*

„Ne,“ obrovitý generál prudce zavrtěl hlavou, *„odjela na dovolenou.“*

„Odjela na dovolenou?“ vykulil oči Mark Stone, protože dobře věděl, že Peggy platonicky miluje generála Khova, a tudíž delší doba strávená bez milované bytosti by jí musela způsobit bolest.

„Nejen to, ale už se měla vrátit před třemi dny. Samozřejmě, že nemá nárok na tak dlouhou dovolenou jako agenti...“

„Kteří ji stejně skoro nikdy nestačí vybrat vcelku,“ nakrčil nos Mark Stone. *„No, snad kromě Kulometa Harrise, ale to je výjimka. Ostatně, toho by bylo potřeba poslat na doživotní dovolenou...“*

„Problém je v tom, že tohle by Peggy nikdy neudělala,“ vztekal se Khov asi tak jako Stromboli těsně před výbuchem.

„Snad se nám Peggy nezamilovala,“ Mark chtěl uvolnit atmosféru, ale tato větička ji naopak řádně zahustila.

„Právě, že to tak vypadá! Když se včas nevrátila, nechal jsem zkontrolovat její počítač. Musím říct,“ řekl mírně klidněji, *„že se John Sabrowski pořádně zapotil, než se proboural všude, kam potřeboval.“*

„Cože?“ vykulil Mark Stone oči ještě víc, takže tentokrát už hrozily vypadnutím z důlků. *„Sabrowski? Ten největší hacker na Zemi, proti němuž je ochrana počítačů Vesmírné policie děravá jako sítko na čaj? Hacker, kterého uznává i Ray?“*

Mark v duchu kroutil nechápavě hlavou. Bylo mu jasné, že Khov musel Sabrowského zaplatit ze své vlastní kapsy, protože účetní z SDPP by takové vydání neuznali ani jemu. A že si toho vůči generálovi nemohli moc dovolit.

„Našel tam korespondenci s jakýmsi Lodevikem Urebanem. Nejdřív to bylo takové nějaké neslané nemastné. Seznámili se na blogu o pěstování exotických rostlin v podmínkách rozvinuté industriální společnosti. Pak se to začalo vyvíjet zcela nečekaným směrem a skončilo to něžným vrkáním...“ Khov si pohrdavě odfrkl, čímž naznačil, že správný muž by se neměl k takovým věcem spustit, natož se k nim nechat dohnat.

Mark se v duchu ušklíbl a řekl si, že by tohle měla vědět generálova manželka. Ta by k tomu asi mohla dodat dost podstatného, ale samozřejmě, že si nedovolil něco takového říct nahlas, natož něco takového naznačit. Zhluboka se nadechl. Chtěl cosi dodat, ale rozkašlal se, neboť hutný oblak doutníkového kouře mu vběhl do plic, které na tak znečištěné ovzduší nebyly ze středověkých planet zvyklé.

Khov se na okamžik zarazil, rozhlédl se kolem, a když zjistil, že není vidět ani k prosklené stěně místnosti, praštil obrovskou tlapou do masivního ovládacího panelu, který mu udělali na míru poté, co ho neustále museli opravovat. Zahučelo to a vzduch se trochu pročistil.

„Ne, že bych jí to nepřál,“ pokračoval generál po chvíli, kterou strávil zapalováním dalšího doutníku. „Ale měli jsme v poslední době několik, neštěstí neúspěšných, tedy v podstatě neúspěšných pokusů, proniknout do naší interní sítě.“

„Co to znamená v podstatě neúspěšných?“ odvážil se Mark Stone.

„Že se nedostali k žádným podstatným údajům. Jen do účtárny a tam jsou všechna data stejně veřejně přístupná, tedy po nějaké době, Takže to není podstatné. A Peggy toho...“

„...ví dostatek, aby toho nepřátelé centrály mohli využít. Tak toho se bojíte, generále?“ pomyslel si Mark.

„Co je?“ zařval Khov do stolního komunikátoru, který se zuřivě rozblíkal rudou barvou.

„Admirál Neuman s vámi chce urgentně hovořit,“ zašvitořila na obrazovce Olga a podle toho, kam se upíraly Khovovy oči, bylo Markovi jasné, že ani on není proti ženským zbraním slečny Moreno imunní.

„Dejte mi ho,“ houkl Khov.

Mark povstal, ale generál mávl rukou, aby zůstal sedět.

„Generále, právě jsem se dozvěděl, že u prezidenta se sešla špička našich...,“ admirál se na okamžik zadrhl, aby si odfrkl, protože jeho neláska k superbohatým lidem, kteří jen málokdy přišli ke svým penězům čistou cestou, byla všeobecně známa.

„Rozumím,“ přikývl Khov a setřel si pot na horním rtu. „Co chtějí tentokrát?“

„Stěžují si na akce vašich lidí, kteří jim brání využívat přírodní bohatství planet, kde, podle nich, neexistují překážky, kromě těch uměle vytvořených službou SDPP.“

„Hm,“ zafuněl Khov. „Děkuji za zprávu. Mají něco podstatného?“

„To přesně nevím. Nemám tam lidi.“

„Jakmile se něco dozvím, dám vám vědět,“ řekl Khov a další ranou pěstí přerušil spojení.

„Pokud vím, tak v poslední době jsme neměli žádné podstatné rozepře se žádnou z těch velkých ryb,“ řekl tiše Mark Stone.

„Ne,“ pomalu zavrtěl hlavou Khov, „když nepočítám to, že agent Harris, ve spolupráci s místními obyvateli na úrovni doby kamenné na planetě Missao, zmasakroval tajnou výzkumnou laboratoř firmy Diag Anthropoidae. Provedl to tak důkladně, že jsme nedokázali ze zbytků zjistit, co tam opravdu dělali. Jenom to, že byli na planetě, kde neměli co dělat, nás uchránilo před postihem.“

„Rayi, komu patří firma Diag Anthropoidae?“ Mark se musel trochu soustředit, protože horní patro SDPP bylo dobře stíněné a Khovova pracovna zvláště, aby navázal telepatické spojení se svým androidem.

„Skupina Petera McInny. Ale oficiálně to patří nějakému Veru Valkovi, takže McInna s tím není veřejně spojovaný. Specializují

se na výzkum nových léčiv, což není nic jiného než krytí pro nové experimentální drogy. Tedy asi, protože při ničem nebyli přichyčeni. Zatím.“

„Takže v tom jede McInna,“ řekl tiše Mark Stone. „Proč tu máte místo Peggy slečnu Moreno?“

„Abych ji měl pod dohledem,“ zavrčel Khov. „Samozřejmě, že vím o jejím milenci. Právě tak jako o vás a slečně Swensonové. Ostatně, jestli se u prezidenta sešli všichni hlavouni, měla by tam být také, nebo ne?“

„Když jsem ráno odcházel, odlétala právě na zasedání správní rady a o nějakém setkání u prezidenta nemluvila. Takže si myslím, že ji z toho vynechali.“

„Tohle nechte na mně. Vyřídím si to s nimi sám. Musíte se podívat po Peggy. Marku, tohle není oficiální mise. Žádám vás o to jako...,“ Khov se zadrhl a nevěděl, jak má dál pokračovat.

Mark Stone se narovnal na židli, na níž seděl a usmál se na svého nadřízeného skrz opět zhoustnuvší oblaka modrého dýmu:

„Mám ještě deset dní dovolené a má přítelkyně dnes odletěla, jak už jsem říkal, na zasedání správní rady na Maceiko XXIII, minimálně na čtrnáct dní. Takže mi nic nebrání, vás požádat o dalších deset dní dovolené.“

„Uděluje se,“ vypálil ze sebe ulehčeně Khov a na tváři se mu poprvé od rána objevil skoupý úsměv. „Zavolejte Raye a odlette co nejdřív. Tady máte veškeré materiály, které mám. Žádanka Peggy o dovolenou na Fortyk XI je tam přiložená taky.“

3.

„Tak, co tam máme o Fortyku?“ zeptal se Mark Stone, když se usadil v pilotní kabině na obvyklé místo druhého pilota a vypil posilující nápoj po přeskoku.

Android Ray, statný chlapík v černé uniformě, sedící na pilotním křesle, se obrátil ke svému pánovi a příteli.

„Už ses vzpamatoval? Vypadáš poněkud jetě,“ poznamenal